

Sygn. akt II Cz 41/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Piotr Starosta**

Sędziowie: **SO Irena Dobosiewicz**

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 9 lutego 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **W. S.**

przeciwko **(...)S.A. (...)**

w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na punkt 2 (drugi) wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 24 października 2014 r., sygn. akt IC 3707/12

postanawia:

I oddalić zażalenie,

II zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych)

tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego,

III przyznać od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Bydgoszczy radcy prawnemu R. B. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Sygn. akt II Cz 41/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 października 2014 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oddalił powództwo W. S. przeciwko(...) S.A. (...)w W. o zapłatę (pkt 1), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2) i orzekł o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu (pkt 3) (sygn. I C 3707/12).

W uzasadnieniu punktu 2 Sąd wskazał, że powód przegrał sprawę w całości, dlatego też został obciążony kosztami procesu poniesionymi przez stronę przeciwną (art. 98 k.p.c).

Zażalenie na postanowienie o kosztach procesu złożył powód i domagał się jego zmiany poprzez nieobciążanie go tymi kosztami oraz zasądzenia kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

W uzasadnieniu podał, że za zastosowaniem art. 102 k.p.c. przemawia okoliczność, iż wytaczając powództwo był on przekonany, że choroba psychiczna na którą zapadł będzie objęta zakresem ochrony ubezpieczeniowej udzielonej przez pozwanego. Wskazał również na rażąco niekorzystną dla niego konstrukcję umowy ubezpieczenia oraz to, że strona wygrywająca nie poniosła żadnych dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu. Skarżący podniósł także, że jego sytuacja życiowa jest ciężka z uwagi na konieczność zmagania się z chorobą psychiczną.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany domagał się jego oddalenia oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

zażalenie nie jest zasadne.

Na wstępie należy zauważyć, że powód przegrał przedmiotowe postępowanie, co stało się podstawą dla zastosowania przez Sąd Rejonowy art. 98 k.p.c. jako uzasadnienia dla rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W art. 102 k.p.c. ustawodawca unormował zasadę słuszności, zgodnie z którą w przypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. Przywołany przepis stanowi odstępstwo od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień,

1

wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się stosowanie art. 102 k.p.c. gdy: sprawa ma wątpliwy i dyskusyjny charakter (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 1971 r., I PZ 17/71), dochodzone roszczenie powoda wynika z niejasno sformułowanych przepisów (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1973 r., I PR 456/73), strona przegrywająca znajduje się w wyjątkowo trudnej sytuacji majątkowej, a wytaczając powództwo była subiektywnie przeświadczona o słuszności dochodzonego roszczenia, natomiast strona wygrywająca korzystała ze stałej obsługi prawnej i nie poniosła dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 1972 r., I PR 423/72).

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że żadna z tych okoliczności nie zaktualizowała się. Skarżący nie może powoływać się na swoje przekonanie o słuszności dochodzonego roszczenia wyrażające się w przeświadczeniu, że choroba na którą zapadł będzie objęta zakresem ochrony ubezpieczeniowej udzielonej przez pozwanego. Powyższe pozostaje bowiem w sprzeczności z ustaleniami prawomocnego już wyroku Sądu Rejonowego z dnia 24 października 2014 r., w którego uzasadnieniu stwierdzono chorobę psychiczną w postaci zaburzeń depresyjnych, o czym powód nie poinformował pozwanego. Co więcej, błędnie podał, że nigdy tego zaburzenia u niego nie występowały i nie poddawał się w związku z nimi leczeniu. Wytaczając powództwo w niniejszej sprawie powód powinien zatem liczyć się co najmniej z tym, że podanie przez niego nieprawdziwych informacji pozwanemu ubezpieczycielowi przy zawieraniu umowy ubezpieczenia może spowodować oddalenie powództwa związanego z przedmiotową umową i w konsekwencji konieczność poniesienia kosztów związanych z postępowaniem przed sądem.

Również pozostałe argumenty przytoczone w zażaleniu nie są wystarczające, w ocenie Sądu Okręgowego, do odstąpienia od ogólnej reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd Odwoławczy nie jest bowiem władny, w postępowaniu wпадkowym, oceniać charakteru klauzul zawartych w umowie ubezpieczenia. Za uwzględnieniem zażalenia nie przemawia również podniesiony przez skarżącego zarzut małego nakładu pracy pełnomocnika strony przeciwnej, jest to bowiem jedynie subiektywna ocena skarżącego. Zdaniem Sądu Okręgowego, ten nakład pracy odpowiadał normie, a ponadto wynagrodzenie zostało przyznane pełnomocnikowi pozwanego w stawce minimalnej.

Skarżący nie wykazał wreszcie, że jego sytuacja życiowa przemawia za zastosowaniem reguł słuszności z art. 102 k.p.c. Zastosowania tego przepisu nie uzasadnia

2

bowiem sama okoliczność, że powód cierpi na chorobę psychiczną, bez wystąpienia innych szczególnych okoliczności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., oddalił zażalenie i na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 2 i § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 490) orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego obciążając nimi skarżącego. O kosztach należnych pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu orzeczono na mocy § 15, § 2 w zw. z § 6 pkt 2 ww. rozporządzenia.